

DENISE MARINUS

Loab
u
werst

Clavis
YOUNG ADULT

DENISE MARINUS

Loals
ll
werst

PROLOOG

Constance

Ze kijken naar me. Vader vermoeid, met diepe rimpels van wijsheid in zijn voorhoofd. Een wijsheid die verder reikt dan alle grenzen die Fortura scheiden van de rest van Europa, maar die na al die jaren nog steeds niet groot genoeg is om zijn enige dochter te doorgronden. Moeder kijkt streng. Ze wendt haar knappe gezicht niet af, hoe ijzig ik ook terugstaar in haar sprankelende bruine ogen. Helaas is zij dit keer degene die het gevecht wint.

‘Je hebt alle grenzen overschreden, Constance. Dit keer nemen we strenge maatregelen.’

Dat zeiden ze de vorige keer ook. En die keer daarvoor.

‘Je verlaat het paleis niet meer zonder onze toestemming.’

Huisarrest dus, zoals ik eigenlijk al mijn hele leven heb.

‘Je krijgt een woordvoerster die de media te woord staat.’

Die regel is nieuw, maar te verdragen. Het is toch niets voor mij om de schijn op te houden en te doen alsof alles ten huize Fortura rozengeur en maneschijn is. Nu is er tenminste iemand anders die dat mag doen.

‘Je krijgt een stylist die je kleren uitzoekt, je haren doet en ervoor zorgt dat je erbij loopt zoals een kroonprinses erbij hoort te lopen. Geen vrije wil meer voor jou.’

Denise Marinus

Zoals u wenst

© 2020 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: royalty, prinses, liefde, vriendschap, vrijheid

NUR 285

ISBN 978 90 448 4006 3

D/2020/4124/250

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

En wat maakt dat ze denken dat ik me ook maar iets van de adviezen van die persoon zal aantrekken?

‘Je mag zelf geen uitgaven meer doen. Je staatsuitkering wordt in bewaring gegeven aan een bewindvoerder en komt pas ter beschikking als je trouwt of als je de leeftijd van vijftwintig passeert.’

Oké, toegegeven, dat komt hard aan.

‘En als laatste, om aan je drang naar de gewone wereld enigszins tegemoet te komen en een oplossing te vinden voor je zogenaamde eenzaamheid, krijg je van ons een zusje.’

‘Een wát?’

‘Een zusje. Een assistente die zal fungeren als je rechterhand. Wij maken een voorselectie en jij mag haar uitkiezen. Ze zal er dag en nacht voor je zijn en een stukje van de gewone wereld het paleis in brengen. Zo hoef je niet meer stiekem weg te lopen of media-aandacht te vragen met je roekeloze gedrag. Jij blij, wij blij.’

Dit ga je niet menen.

‘Dat was het, Constance. Heb je nog vragen?’

Vragen? Nee. Er zijn geen woorden voor hoe intens ik op dit moment van mijn ouders en mijn bestaan walg. Als ze maar niet denken dat ik braaf aan hun misselijke plannetjes ga meewerken, want dan kennen ze mij nog niet. Mijn naam is niet voor niets Constance van Fortura, kroonprinses van Fortura, en daarmee heb ik het recht, het vólste recht, om zelf over mijn leven te beslissen.

Dus als zij strenge maatregelen nemen, neem ik ze al helemaal.

HOOFDSTUK 1

Jules

‘Ik ga trouwen.’

Pardon? Volgens mij heb ik dat niet goed gehoord.

Ik stap de drempel van mijn moeders slaapkamer over en kijk haar aan, mijn wenkbrauwen opgetrokken, mijn oren gespitst. Klaar om mezelf ervan te verzekeren dat ik me de woorden die ik zojuist gehoord denk te hebben gewoon heb ingebeeld. Dat ze zelfbedacht zijn. Verzonnen. Natuurlijk gaat mijn moeder niet trouwen. Dat zou ze nooit doen. Er is niet eens geld voor.

‘Trouwen, Jules. Je moeder gaat trouwen!’

Wát? Nee. Dat is onmogelijk.

‘Over een maand. In Parijs.’

Ik schraap al mijn moed bij elkaar en kijk mama aan, klaar voor de confrontatie. Ze heeft een glimlach op haar gezicht, breed en verrukt, alsof ze zojuist de loterij heeft gewonnen, en in haar ogen blinken tranen. Ik zie hoe ze naar het bed reikt, waarop een witte jurk met minstens tien rokken van zijde en tule ligt. En dan huilt mijn moeder. Ze huilt, terwijl ze de jurk door de kamer zwiert, met haar ogen dicht een rondje draait, voor de passpiegel stilstaat en haar ogen weer opent. Via de spiegel kijkt ze me aan. ‘Is het niet geweldig?’

‘Geweldig’ is wel het allerlaatste woord dat ik zou gebruiken.

Waar komt die opwelling opeens vandaan? We hadden het zo goed samen, mijn moeder en ik. Geen mannen in huis die de dienst uitmaakten, geen geruzie over de afstandsbediening omdat er per se iedere avond voetbal aan moet staan, geen baardharen in de wasbak en, last but not least, geen Sabijn en Pibbe die me voortdurend lastigvallen. Het zal me vergaan zoals Assepoester: eerst lijkt alles rozengeur en maneschijn, maar dan nemen die twee etterbakjes beetje bij beetje mijn leven over. Als mijn moeder maar niet net als mijn vader uit mijn leven verdwijnt, want dan eindig ik straks samen met een stel pratende muizen op een gesloten zolderkamer, met niets anders om voor te leven dan het schrobben en boenen van mijn eigen huis.

Verbijsterd zak ik neer op de stoel in een hoek van de kamer, terwijl ik het vreemde nieuws tot me door laat dringen en tegelijkertijd mijn gezicht in de plooi probeer te houden. Voor mijn moeder duw ik mijn mondhoeken in een glimlachje, al is het alleen om niet over te komen als een egocentrisch kind dat haar moeder niets gunt.

‘Bard heeft me vannacht ten huwelijk gevraagd.’ Mama vat mijn glimlach blijkbaar op als een aanmoediging, want ze gaat op de rand van het bed zitten en vertelt opgewonden over haar date van gisteravond. ‘Geheel in Venetiaanse stijl voeren we over de schitterende Esla. We lachten totdat we het niet meer hielden, dineerden onder een betoverende sterrenhemel en dansten op de melodieën van ons eigen kamerorkest. We hebben gedronken en gehuild. En nu gaan we trouwen. Volgende maand. In Parijs.’ Ze klapt van blijdschap in haar handen en neemt me dan in een innige omhelzing. ‘Het is zo fantastisch, Jules! Ik ben in jaren niet zo blij en gelukkig geweest.’

Mijn hart verkramp. Een tweestrijd ontstaat in mijn hoofd. ‘Gaan we dan verhuizen?’

‘Nee, lieverd. Voorlopig niet. Bard trekt bij ons in.’

‘En zijn kinderen?’

‘Ook. Is het niet enig? Je wens gaat eindelijk in vervulling. Over vier weken ben je niet langer enig kind, want je krijgt er zomaar twee zusjes bij.’

Mijn moeder is niet goed wijs. Ik heb altijd al gedacht dat er sinds het vertrek van mijn vader een steekje los is aan haar, maar nu weet ik het zeker. Ze spoort niet.

Ik trek me voorzichtig uit de krampachtige omhelzing en probeer afstand te creëren door van de stoel op te staan en om het bed heen te lopen. Aan de andere kant van het bed blijf ik staan, met hangende schouders en trillende handen. Ik wil van alles tegen mijn moeder zeggen – het liefst schreeuwen – maar er komt niets uit mijn kurkdroge mond. In mijn hoofd vechten stemmen om mijn aandacht: mijn goedaardige alter ego vindt dat ik me niet zo moet aanstellen en mijn moeder het beste van het beste moet wensen, maar mijn egocentrische ik vindt dat ik haar eens goed de waarheid moet zeggen.

‘Ben je niet blij?’ vraagt mijn moeder.

Het antwoord daarop is simpel: nee, ik ben niet blij. Ik ben helemaal niet blij. Ik ben degene die er dit jaar opuit zou trekken. Na jaren van zweten en zwoegen op school heb ik het verdiend om een jaar ongestoord pauze te nemen en te doen wat ik wil. Ik wil nog niet verder studeren aan de universiteit, zoals mijn vriendinnen. Ik wil reizen. Het kleine Fortura ontvluchten. Andere landen en culturen ontdekken. Veel leren, zien, dromen en nadenken over wat

ik met de rest van mijn leven wil. Honderden euro's heb ik ervoor gespaard, meer dan ik ooit gehad heb.

Maar nu vallen mijn dromen in duigen. Ik weet het zeker. Ik hoef maar een blik op de stralend witte bruidsjurk te werpen – de prachtige tule, de glanzende zijde, de miljoenen diamantjes en lovertjes, het perfecte lijfje, de bijpassende sluier aan de haak – om te weten dat het geld waarvoor ik maandenlang gezwoegd heb weg is. Gestolen. Verruild voor een bruidsjurk. Eentje die niet eens van mij is.

Ik keer terug naar het hier en nu en schraap mijn keel. 'Ik heb een paar vragen.' Mijn toon is zakelijk. Mijn armen sla ik over elkaar. 'Vind je dit allemaal niet een beetje overhaast? Hoelang ken je Bard nu eigenlijk?'

'Dus je bent niet blij voor me?' Het gezicht van mijn moeder verbleekt. 'Jules, dit is het beste voor ons allemaal. Jij hebt een vader nodig. Ik een echtgenoot. Ik houd van Bard, meer dan van welke man ook. En als je iets zeker weet, moet je ervoor gaan. Geen lijstjes maken, voor- en nadelen tegen elkaar afwegen en wachten tot dat het juiste moment is aangebroken, zoals jij zou doen. Het juiste moment is er niet. Nooit. Je moet het zelf creëren.'

Wat een filosofische onzin. Ik negeer haar slechte speech en ga door met de volgende vraag: 'Waar gaan ze slapen, mam? Heb je daar ook over nagedacht?'

'Ze kunnen toch bij jou slapen? Je kamer is groot genoeg. En Bard is heel handig, hij kan er vast een muurtje tussen maken.'

Nu moet het niet gekker worden. Trouwen is één ding, maar hoe komt het bij mijn moeder op om Bard en die twee mormels bij ons in te laten trekken? Ons huis is amper groot genoeg voor ons

tweeën! Ze verwacht toch niet echt dat ik met Sabijn en Pibbe een kamer ga delen? Dan is er ten eerste geen ruimte meer om me te bewegen, omdat de vloer van mijn 'hele grote kamer' is ingenomen door drie bedden, en dan zal er ten tweede onophoudelijk worden geschreeuwd, gekibbeld en gehuild.

Kom op, moeder. Een paar weken geleden ben ik de leeftijd van achttien jaar gepasseerd en dat betekent dat ik volwassen ben en recht heb op privacy. Ik ga níet met die twee tienjarige gedochten op een kamer slapen en doen alsof we de beste vriendinnetjes kunnen worden. Want dat kunnen we niet. Daarvoor zijn zij te eigenwijs en ik te trots. Niemand stapt over de heilige drempel van mijn kamer tenzij ik daartoe toestemming geef. Dus ook Sabijn en Pibbe niet.

Ik houd mijn mening zorgvuldig voor me, maar voel hoe mijn lichaam de adrenaline inmiddels door mijn aderen pompt. Mijn handen trillen nog steeds, mijn hart klopt luid. Ik krijg steeds meer zin om ergens mee te gooien.

'Nog één ding, mam.' Ik klink strijdlustig, maar het maakt me niet meer uit. 'Een bruiloft in Parijs? Is dat niet een beetje te duur? We hebben niet eens geld om een nieuwe bank te kopen of op een goedkope vakantie te gaan, laat staan om naar Parijs te vliegen en daar jullie bruiloft te vieren! Ben ik niet degene die een paar maanden geleden de kosten van de reparaties aan de auto heeft betaald, omdat jij dat niet kon? Je zou mij mijn spaargeld vóór de zomervakantie terugbetalen, zodat ik op reis kon gaan. Is Bard dan degene die de bruiloft betaalt?'

'Het zal ons inderdaad wat kosten,' antwoordt mijn moeder vlak. 'Iedereen moet een beetje opofferen. Maar het is mijn bruiloft, de mooiste dag van mijn leven. Als je zelf eenmaal gaat trouwen, wil

je ook dat het mooi en onvergetelijk is, toch? Hoe dan ook, Bard en ik hebben besloten om met z'n tweetjes naar Parijs te gaan. En later zullen we thuis nog een feest geven voor onze vrienden en familie.'

Wacht even. Ik ben nu zo stomverbaasd dat zelfs de adrenaline uit me ontsnapt en mijn lichaam leeg en lamlendig achterlaat. Ik, haar enige echte dochter, mag niet eens bij het jawoord aanwezig zijn? Ze vraagt me niet als haar getuige? Ik zal nooit kunnen aanschouwen hoe ze in die verrekte dure en schitterende bruidsjurk ja zegt, huilt, Bard zoent (oké, dat moment wil ik wel opgeven) en vervolgens nog harder huilt?

'Dit kun je niet doen.' Ik bal mijn vuisten, maar mijn kracht is samen met de adrenaline verdwenen als sneeuw voor de zon. In plaats daarvan staan tranen achter mijn ogen te wachten totdat de sluisen openspringen. 'Ik ga op reis. Over een week. Je kunt niet zomaar een bruiloft plannen en verwachten dat ik daarom de hele vakantie thuisblijf. Waarom mag ik er trouwens niet bij zijn? Ben ik opeens zo onbelangrijk voor je?' Eén traan ontsnapt en rolt over mijn wang. 'En dan heb ik het nog niet over het geld. Wanneer heb je die bruidsjurk gekocht? En met welk geld? Het mijne? Dit kun je niet doen!'

Ik zie de glans uit mijn moeders ogen wegtrekken, maar het kan me niets schelen.

'Ik kan dit niet doen? Wie ben jij om dat tegen me te zeggen? Kun je dan nooit eens blij voor me zijn? Wanneer ga je Bard accepteren als je vader en waarderen wat ik altijd voor je heb gedaan? Het wordt tijd om eens naar een ander te kijken en niet alleen naar jezelf, Jules.'

'Antwoord op mijn vraag.' Ik klem mijn kiezen op elkaar. 'Hoe

kom je aan het geld? Je werkt maar twee dagen in de week en de enige spaarrekening die je hebt, is bedoeld voor mijn reis. Om mij terug te betalen. Dus waar komt het geld dan vandaan? Of heeft Bard een bank beroofd?' Ik haal heel diep adem, bang om de woorden hardop te zeggen. Bang voor de waarheid. Als de stilte uiteindelijk te pijnlijk wordt en ik de schuldbewuste blik niet langer kan aanzien, stel ik de vraag die erom schreeuwt gesteld te worden: 'Heb je het geld voor mijn reis aan een bruidsjurk uitgegeven?'

Ze antwoordt niet.

'Mam.' Ik slik. De wereld tolt om me heen. Ik zie plotseling alles dubbel. 'Zeg dat het niet waar is.'

Maar dat zegt ze niet. Mijn moeder zegt niets. Ze loopt langs me heen de kamer uit, de gang door en de krakende trap af. Beneden klinkt een deur die dichtslaat en een motor van een auto die start. En dan rijdt ze weg en laat ze me hier alleen achter. In gezelschap van niets meer dan een intense woede die me van binnenuit opvreet en niet van plan is me met rust te laten.

HOOFDSTUK 2

Jules

HELP! Mijn moeder is gek geworden. We zijn geruïneerd, blut, failliet! Wat als het in de genen zit? Waar moet het dan met me heen, Floor?

Ik heb mijn koffer gepakt. Of beter gezegd: volgestouwd. Mijn handtas trek ik van mijn bureaustoel en vul ik met essentiële spullen, zoals mijn portemonnee, zonnebril, sleutels en oordopjes. Als ik alles bij elkaar heb, ontgrendel ik mijn mobiel en zie dat Floor, mijn partner in crime, me heeft teruggeappt.

Ik wist het! Kom als de wiedeweerga hierheen, voordat ik je uit een gekkenhuis moet ophalen. Ik heb chocola, films, wijn en heel veel andere middeltjes tegen krankzinnige driften. Kom voor het te laat is! xxx -f

Ondanks mijn woede kan ik een glimlachje niet onderdrukken. Die gekke Floor, wat moet ik zonder haar?

Ik stop mijn mobiel in mijn tas, trek mijn jas aan en pak mijn koffer vast. Daarna loop ik het huis uit, niet van plan op korte ter-

mijn terug te keren. Als Sabijn en Pibbe zo graag mijn kamer willen, kunnen ze die krijgen ook. Ik zoek wel iets anders, heel ver hiervandaan. Het liefst iets aan de andere kant van de wereld, een bungalow of iets dergelijks, diep verborgen in de groene jungle van een exotisch oord, waar ik de rest van mijn leven cocktails drink, praat met dieren en zwelg in zelfmedelijden.

Terwijl ik in de regen op de bus wacht en me nog ellendiger voel omdat ik nu ook helemaal doorweekt ben, begint het besef van wat mijn moeder me zojuist verteld heeft te landen. Ik wil er niet aan denken, maar het gebeurt toch. Het gaat vanzelf. Het is als een slang die zich ongezien om mijn hals werkt en me vervolgens wurgt, maar net niet hard genoeg om me de adem te ontnemen. Het doet pijn, het maakt me benauwd en in een flits zie ik mijn leven aan me voorbijgaan.

Normaal gesproken ben ik niet zo'n dramaqueen. Ik heb tot nu toe eigenlijk best wel een chill leven gehad, met uitzondering van het vertrek van mijn vader. Maar oké, eerlijk? Ik heb hem nooit gekend en volgens mijn moeder was hij niet goed voor haar. (Geen idee of ik dat moet geloven, want zoals je al gemerkt hebt, bedriegt ze de hele boel wel vaker.) Bovendien was ik nog klein toen hij met de noorderzon vertrok, als hij er al ooit is geweest. Dat maakt het gemis niet per se minder, maar wel draaglijker. Afgezien van het gemis van een vader heb ik best wel een voorspoedig leventje gehad. Ik ging naar school, haalde al mijn vakken met twee vingers in de neus, maakte makkelijk vriendjes en vriendinnetjes en heb zelfs even verkering gehad met Scott, de knapste en populairste jongen van de school. Gouden tijden waren het. Ik gaf Scott de bons om van mijn vrijheid te genieten en heb er de afgelopen zes jaar kostelijk van gesmuld.

Nu was het eindelijk tijd om die vrijheid nog eens te verrijken. Het enige wat ik daarvoor nodig had, was geld, een beetje lef en een zekere mate van waanzin. Ik zou zowel mijn vrienden en familie als het land waarin ik woon, mijn veilige thuishaven waarvan ik de grenzen nog nooit overgestoken heb, moeten achterlaten. Alleen al het idee vulde me met verlangen. Ik kon niet wachten!

Totdat mijn moeder dat verlangen vandaag ruw aan diggelen sloeg. Voorlopig blijft de wijde wereld slechts een sprookje voor me en kan ik het kleine en slaperige Fortura na al die jaren nog steeds de rug niet toekeren.

Na een kwartier hobbelen over de uitgestorven wegen van Hamelte arriveert de bus bij de halte Begoniastraat en stap ik uit, mijn koffer achter me aan slepend. Als ik aankom bij Floors grote, vrijstaande huis, waar het gras altijd iets groener is dan dat bij de burens, vliegt de deur onmiddellijk open.

‘Jules!’

‘Floor!’

Floor steekt haar hand op, verdwijnt dan achter de deur en komt even later met haar voeten in twee zwarte laklaarzen op me afgerend. Ze helpt me met het hekje en neemt dan de koffer van me over. ‘Hoelang ben je van plan te blijven?’ Ze grijnst haar perfecte gebit bloot. ‘Dit is menens, niet?’

Ik knik. Omdat ik bang ben dat ik ga huilen als ik iets zeg, houd ik mijn lippen stijf op elkaar.

‘Kom gauw, ik heb goed nieuws. Heel goed nieuws, zelfs. Je gaat de avond van je leven krijgen en vergeten dat je toekomst een paar minuten geleden verwoest is. Dokter Floor is er voor al je kwaaltjes. Kom!’

Ik laat me door ‘dokter’ Floor meeslepen naar boven, voer een beleefd ‘hoi, hoe gaat het?’-gesprek met Sander, Floors tweelingbroer, en word even later met een bundeltje droge kleren de badkamer in geduwd. Ik moet van Floor lang en uitgebreid douchen, zodat zij ondertussen veel en lekker eten voor me kan klaarmaken. Het goede nieuws zal ze me vertellen als ik klaar ben.

Omdat ik daar uiteraard veel te nieuwsgierig naar ben, sta ik na tien minuten alweer in Floors grote en veel te roze kamer, waar Floor onmiddellijk van wal steekt: ‘We gaan een feest geven!’

Beduusd kijk ik haar aan. ‘Jij en ik?’

‘Nee, Sander en ik. Je weet toch dat papa en mama naar Nieuw-Zeeland zijn? We hebben het hele rijk voor ons alleen. En vandaag verveelden we ons en besloten we een feest te geven. Het slechte nieuws van je moeder komt dus perfect gelegen, want nu kunnen we vanavond tenminste alles eruit halen wat erin zit!’

Letterlijk, waarschijnlijk. Onwillekeurig dwalen mijn gedachten af naar de laatste keer dat ik alcohol dronk en als een beroemde zangeres op YouTube eindigde, compleet met mijn asblonde lokken in een weelderige creatie op mijn hoofd, een haarborstel als microfoon en zo’n vals stemgeluid dat ik nog steeds niet begrijp waarom mijn klasgenoten het wel konden aanhoren. Ik heb er maar om gelachen. Wat moest ik anders?

Gelukkig hebben ze niet gefilmd hoe alle drank er een uur na het opnemen van het filmpje weer uitkwam. Keurig gericht in het porseleinen toilet van Floors badkamer, dat dan weer wel.

‘Sander en jij gaan een feest geven.’ Ik probeer het te bevatten. ‘Vanavond dus.’

‘Ja, we hebben al uitnodigingen verstuurd. Een paar uur geleden.’

Sander en Vigo gaan zo naar de winkel om heel veel eten en drinken te halen. Het wordt geweldig! En jij mag ook komen, hoe leuk is dat?’

Mijn gezicht klaart op en van opluchting geef ik Floor zo’n stevige knuffel dat ze mijn naam piept. Gauw laat ik haar weer los. ‘Het is echt goed nieuws. Beter dan dit had het niet kunnen zijn.’

Floor lacht triomfantelijk.

‘Je weet altijd precies wat je moet doen om me op te vrolijken, Floor.’

‘Weet ik, Jules. Daar ben ik je partner in crime voor. Maar nu moet je eerst eten en me vertellen wat er is gebeurd. Dan kunnen we de rest van de avond samen dansen, huilen, drinken, gezellig doen en bovenal onze sores vergeten. Wat denk je ervan? Is dat een goed idee of een goed idee?’

Ik lach. Het is meer dan een goed idee. Het is perfect.

HOOFDSTUK 3

Jules

Ik voel me alweer een stuk beter als ik chocola en cola heb gehad – de dingen die wij thuis nooit hebben, omdat mama ze te duur en te chemisch vindt – en ik Floor in geuren en kleuren verteld heb wat er vanmiddag gebeurd is. Floor leeft met me mee en belooft om morgen met me op zoek te gaan naar een nieuwe toekomst. Vandaag nog niet. Vandaag gaan we feesten, lachen en vooral niet denken aan dingen die niet leuk zijn.

Omdat ik bij Floor slaap, help ik natuurlijk mee met de voorbereidingen voor het feest van haar en Sander. De twee staan bekend om hun legendarische feestjes, waar altijd veel te veel eten en drinken is en waar wordt gedanst en gelachen tot in de vroege uurtjes. Nu is elke vorm van vermaak in Hamelte al gauw goed, aangezien ons dorp zich in een van de zuidelijkste uithoeken van Fortura bevindt en er nooit iets interessants gebeurt, maar dat wil niet zeggen dat Floor en Sander zich er makkelijk van afmaken. De twee pakken altijd groots uit. Weken na hun feestjes wordt er nog over gepraat. En zodra het geroddel enigszins is weggezaakt, wordt er alweer gesmeekt om een volgend feest.

Dat is dus vandaag. ‘Want,’ staat er in de uitnodiging die inmid-

dels de ronde doet, 'na al ons geploeter om de examens te overleven, hebben wij wel een feestje verdiend. Laten we de zomer spectaculair inleiden en deze avond onvergetelijk maken!'

En daar ben ik het volledig mee eens.

Ik bied aan om Floor te helpen met het verzamelen van de champagneglazen en het versieren van de Basement, de grote lounge-ruimte onder Floors villa. Vigo en Sander kunnen zich dan buigen over de hapjes en drankjes. Verrassend genoeg vindt Floor dat niet zo'n sterk plan. Nee, Vigo moet haar maar helpen met de champagneglazen. Want Vigo is lang, knap, blond en heel fijn gezelschap. Bovendien is hij sterk. Hij kan de zware dozen met glazen wel van de bovenste plank tillen. En dan kan Floor mooi naar zijn spierballen staren en een romantisch momentje met hem beleven in de donkere, stoffige kelder.

Sander en ik kunnen er wel om lachen. Als we naast elkaar onze culinaire kaas en komkommer staan te snijden, met het geneuzel van Floors favoriete talkshow StarTalk op de achtergrond, gaan we een weddenschap aan over de twee. Sander gelooft dat de vonk vanavond zal overspringen, terwijl ik voet bij stuk houd dat dat van zijn leven niet gaat gebeuren. Floor heeft een grote mond, maar als het erop aankomt, durft ze de jongen niet één hint te geven.

'Maar het kan niet anders,' zegt Sander, terwijl hij het mes vakkundig op en neer laat gaan. 'Ik word er moe van. Hoelang is ze nu al verliefd op hem? Zes jaar? En ik moet iedere keer weer doen alsof ik van niets weet.'

Ik moet erom lachen. 'Je moet hun gewoon een duwtje in de rug geven. Heb je weleens Vigo gepolst wat hij van haar vindt?'

'Natuurlijk, maar hij vindt alle meisjes leuk. Daar is geen peil op te trekken.'

Ik leg de schijfjes komkommer zo netjes en sierlijk mogelijk in een van de schalen en pak dan weer het mes op om verder te gaan met een sterk geurende worst van de slager. Mijn plakjes zijn niet zo gelijkmatig als die van Sander, maar ach, wat maakt het uit? Uiteindelijk gaat het om de smaak.

'Ik heb al gezegd dat ze hem maar uit haar hoofd moet zetten,' vervolgt hij, 'maar dat doet ze niet.'

'Natuurlijk doet ze dat niet. Ze vindt hem leuk.' Ik grinnik. 'We voeren hun gewoon wat lekkere drankjes en dan sturen we hen samen naar de kelder om champagneglazen te pakken. Dan wordt de verleiding om elkaar te kussen wel heel erg groot.'

Sander stopt even met hakken en kijkt me van opzij aan. Een twinkeling staat in zijn blauwe ogen, dezelfde blauwe ogen als die van Floor. 'Dan verlies je.'

Ik haal mijn schouders op. 'Maakt dat wat uit? We wedden nergens om.'

'Laten we dan wel ergens om wedden.'

'Oké ...' Ik denk na. Ik heb niet bepaald iets om Sander te geven. 'Eeuwige roem?'

'Mwah, niet interessant genoeg. Wat denk je van een leuk YouTube-filmpje? Maar dan moet je dit keer wel écht zingen, op het podium van Café Animo. Niet playbacken met een haarborstel.'

Ik geef hem een duw en kijk gegeneerd de andere kant op.

Hij lacht. 'Geen goed idee?'

'Nee. Die fout maak ik niet nog een keer. Het heeft maanden geduurd voordat ik mijn smetteloze reputatie terug had.'

'Dan wedden we om een kus.'

Een wát? Van schrik laat ik het mes los en ik kijk Sander aan. De

alarmbelletjes in mijn hoofd gaan rinkelen. Mijn hart klopt in de tweede versnelling. Plotseling voel ik me niet meer zo zelfverzekerd en het liefst wil ik mijn blik afwenden en naar mijn schoenen kijken, waarbij de kans groot is dat mijn wangen rood kleuren en het zweet me uitbreekt. Dat lijkt me echter niet bepaald een geschikte reactie, dus pak ik haastig mijn mes weer op, houd mijn gezicht in de plooi en toon vervolgens mijn meest charmante glimlach aan Floors tweelingbroer. Het is een lach waarvan ik heb ontdekt dat hij vrijwel altijd een positieve uitwerking heeft. Eentje waarmee ik me tot nu toe uit de gênantste situaties heb weten te redden. Hopelijk redt hij me nu ook.

‘Een kus?’ vraag ik. Wat moet Sander nou weer met een kus van mij? We kennen elkaar al ons hele leven en voor zover ik weet, zijn we niet verliefd op elkaar. Nooit geweest ook. Floor heeft weleens gezegd dat ik met Sander moet trouwen zodat we zusjes worden, maar dat heb ik niet serieus genomen. Ik heb hem altijd gezien als een vriend, niet als een persoon waar ik verliefd op zou kunnen worden.

‘Ja, een kus,’ zegt Sander. ‘Dat is toch niet zo erg? Of zou je dat vreselijk vinden?’

Ik probeer hem te peilen, maar dat lukt niet. Hij lijkt ontspannen en heeft zijn bezigheden gestaakt. Ik word enigszins onzeker van zijn grote ogen, die mij aankijken en nogal moeilijk te ontwijken zijn.

‘Ik verhuis over een paar weken naar de andere kant van Fortura,’ gaat hij verder. ‘Dit lijkt me een interessante manier om afscheid te nemen.’

Ik weet nog steeds niets te zeggen.

‘Je durft niet.’

Ik open mijn mond, maar sluit hem dan weer.

‘Je hebt nog nooit gezoend.’

‘Echt wel.’

‘Met wie? Met Scott? Je was toen tien. Ik geloof niet dat jullie met elkaar hebben gezoend. Volgens mij heb je daarna geen relatie meer gehad.’

‘Denk je dat niemand mij leuk vindt, Sander?’ Een spottende lach ontglipt me. ‘Ik zal je maar niet vertellen hoeveel liefdesbrieven ik elk jaar op Valentijnsdag krijg. Dat zijn er waarschijnlijk meer dan jij krijgt.’

‘O, dat zullen er vast heel veel zijn. Maar de vraag is: doe je er ook wat mee? Je moet eens uit je comfortzone stappen, Jules. Na deze vakantie zien we elkaar waarschijnlijk toch niet meer.’

Ik weet opnieuw niet wat ik moet zeggen.

‘Dus, voor een kus?’

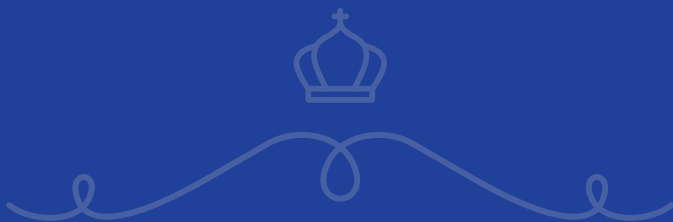
Het duurt even, maar uiteindelijk slaak ik een zucht. ‘Goed dan. Maar alleen omdat het rijmt.’

Met een triomfantelijke grijns hervat Sander zijn bezigheden.

Ik volg zijn voorbeeld enkele seconden later zwijgend.

Ik ben Floor immens dankbaar als Vigo en zij ons niet veel later gezelschap komen houden. Mijn brein is inmiddels een zeef en ik heb in de vijf minuten die zijn verstreken niets meer tegen Sander gezegd. Iedere keer dat ik op het punt stond mijn mond open te trekken, verdwenen de woorden uit mijn hoofd en perste ik mijn lippen maar weer op elkaar. Sander leek het gemakkelijk te vinden. Vreemd genoeg.

Gelukkig trekt Floor me de keuken uit om samen naar de laatste

Nadat Jules haar privacy, spaargeld én droomreis naar het buitenland heeft verloren, werpt het lot een gouden kans in haar schoot: ze mag aan de slag als assistente van Constance, de rebelse kroonprinses van Fortura. Terwijl Jules haar best doet om het vertrouwen van de prinses te winnen, stilt Constance haar oneindige verveling met alcohol, onschuldige pilletjes en schandalen. En bovenal: met het kwellen van haar nieuwe assistente. Als Constances spelletjes niet alleen persoonlijker, maar ook gevaarlijker worden, staat Jules voor een pijnlijk dilemma. Vertrekt ze met lege handen? Of blijft ze loyaal aan de persoon die uit is op haar ondergang?

---

*Spannend én sprookjesachtig.
Een indrukwekkende roman voor young adults.*

www.clavisbooks.com

ISBN: 978-9044840063

9 789044 840063